

Arrest

nr. 78 074 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 februari 2011, verklaart er zich op 14 februari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 november 2011, verstuurd op 28 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Mazar-i-Sharif, gelegen in het gelijknamige district in de provincie Balkh. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In Mazar-i-Sharif werkte u als een supervisor op bouwwerven. Drie jaar

geleden kocht u via een vastgoedmakelaar drie stukken grond die eigendom waren van Mohammad Pakhta, een lokale commandant met een verleden bij de taliban en connecties bij vicepresident Fahim en de lokale provinciegouverneur. U betaalde hiervoor 21.000 dollar maar kreeg de eigendomsaktes van deze grond nooit in handen. Na een jaar ging u samen met uw broer naar de commandant waarop hij jullie vertelde dat hij de grond niet wou afstaan. Hierop ging u naar de rechtbank waar u klacht tegen de commandant indiende en er een arrestatiebevel tegen de commandant werd opgesteld. U ging samen met de politie naar het huis van de commandant, maar toen de politie terug naar buiten kwam, kreeg u te horen dat de commandant niet kon worden gearresteerd omdat hij te machtig was en dat u de zaak moest laten varen. U besloot het hier niet bij te laten en keerde de volgende dag samen met uw broer terug naar het huis van de commandant. U eiste dat hij uw geld zou teruggeven, maar dit werd door hem geweigerd. Hierop ontstond een gevecht tussen de commandant en uw broer. Toen u tussenbeide wilde komen, raakte u met uw hand het gezicht of de baard van de commandant aan waarop hij u bezwoer dat u geen moslim meer was. Hij beval zijn bodyguard om een kalasjnikov te brengen en schoot twee keer. U kon ontkomen maar uw broer raakte lichtgewond aan zijn been. Meteen hierna dook u onder bij een vriend in Mazar-i-Sharif. Vervolgens werd u gecontacteerd door een bevriende politieagent die u vertelde dat de hele politie naar u op zoek was omdat u commandant Pakhta beledigd en vernederd had. Hij adviseerde u om het land te verlaten. Begin januari 2011, twee dagen na het incident, verliet u Afghanistan. Op 13 februari 2011 kwam u aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u het visitekaartje voor van de vastgoedmakelaar die de verkoop van de gronden van commandant Mohammad Pakhta regelde.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het door u ingeroepen asielmotief waardoor u besloot Afghanistan te ontvluchten, met name uw beweerde vrees voor uw leven omdat u onopzettelijk een commandant heeft beledigd en vernederd, niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt er immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen in Afghanistan zijn louter van gemeenrechtelijke aard: ze kaderen in een uit de hand gelopen geschil over drie stukken grond na een frauduleuze vastgoedtransactie (CGVS, p. 14-15). Voorts dient er op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van de door u geschetste problemen in Afghanistan. U beweerde in Afghanistan te beschikken over de verkoopakte tussen u en Mohammad Pakhta en over een brief van het gerecht waarin de arrestatie van commandant Pakhta werd bevolen, maar verklaart deze documenten nog voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben verloren. U vroeg aan uw moeder om deze documenten te zoeken, maar zij zou ze niet hebben teruggevonden (CGVS, p. 11). Gelet op de tussen u en Mohammad Pakhta bestaande contractuele overeenkomst en de juridische stappen die u tegen hem ondernomen zou hebben, kan nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enig overtuigend (begin van) bewijs zou kunnen voorleggen ter staving van de feiten die aan de basis liggen van uw conflict met commandant Pakhta. Het ontbreken hiervan doet in casu dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op losse schroeven komt te staan. Zo verklaarde u dat uw broer na het incident geen gevaar loopt en dat de commandant het enkel op u heeft gemunt (CGVS, p. 17). Dit is evenwel bijzonder merkwaardig aangezien u zei dat het uw broer was die het gevecht met de commandant had ingezet nadat de commandant had geweigerd om uw geld terug te geven. Uw broer is toen kwaad geworden en bovenop de commandant gesprongen en heeft hem vervolgens in het gezicht geslagen (CGVS, p. 15-16). U verklaarde dat uw broer daarbij misschien ook wel de baard van de commandant had aangeraakt, maar dat alleen u daarvan werd beschuldigd. Uw broer zou immers reeds afdoende gestraft zijn omdat hij gewond was geraakt aan zijn been (CGVS, p. 16-17). Het is echter hoogst onlogisch dat u – die per ongeluk de baard van commandant Pakhta hebt aangeraakt toen u hem en uw broer uit elkaar wilde halen – door de getrouwen van de commandant, de politie én de taliban wordt gezocht en in levensgevaar verkeert, terwijl uw broer – die de commandant in het gezicht sloeg – sindsdien geen enkel probleem heeft gekend met commandant Pakhta of diens handlangers en nog steeds in Mazar-i-Sharif woont. Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins waarom u de eer van commandant Pakhta in die mate zou hebben geschonden dat uw leven hierdoor in gevaar zou zijn. Blijkens uw verklaringen handelde u immers duidelijk niet met de intentie, noch op een manier die geïnterpreteerd zou kunnen worden als een schending van de eer van de commandant. U probeerde

immers louter tussenbeide te komen om het gevecht tussen uw broer en de commandant te stoppen nadat laatstgenoemde duidelijk had gemaakt dat hij uw geld niet zou teruggeven (CGVS, p. 15). Tot slot tast ook het feit dat u niet eens bleek te weten op grond van welke (rechts)bron u wegens het aanraken van de baard van de commandant 'geen moslim meer' zou zijn (CGVS, p. 15), de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Voorts komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling te staan door de weinig doorleefde verklaringen die u aflegde over uw vlucht uit het huis van commandant Pakhta. Hoewel u twee keer werd gevraagd hoe u uit het huis van de commandant kon ontsnappen nadat hij met een kalasjnikov naar u had geschoten, kon u niets meer vertellen dan dat u 'vooraan uit het huis' ontsnapte en nadien ontkwam in een voertuig met drie wielen (CGVS, p. 17). Van iemand die in een vreemd huis met een kalasjnikov wordt beschoten, kan hierover evenwel een uitvoeriger en doorleefder relaas worden verwacht. Ook over de manier waarop uw broer uit het huis van de commandant is weggeraakt, legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo zei u dat uw broer, in tegenstelling tot u, niet ontsnapte. Er zouden daarentegen mensen uit de wijk naar het huis van de commandant gekomen zijn omdat ze schoten hadden gehoord. Deze mensen zouden uw broer vervolgens weggedragen hebben en naar het ziekenhuis gebracht hebben (CGVS, p. 17). Andermaal is het eerder onwaarschijnlijk te noemen dat omstaanders zich spontaan naar het huis van een commandant zouden begeven wanneer er in dat huis met een machinegeweer wordt geschoten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de politie eerst samen met u naar het huis van commandant Pakhta zou gaan om deze persoon te arresteren, om zich vervolgens pas in zijn huis rekenschap te geven van de connecties en de macht van deze persoon en u te adviseren om hem met rust te laten (CGVS, p. 15). Dit klemt tevens des te meer nu u zelf verklaarde dat de meerderheid van het persoonlijke leger van commandant Pakhta werkzaam was binnen de politie en de commandant gesteund wordt door de vicepresident en de provinciegouverneur (CGVS, p. 18). Dat de politie desondanks toch samen met u op pad ging om deze machtige commandant te arresteren, is dan ook weinig aannemelijk. Gezien uw kennis over de invloed van commandant Pakhta bij de autoriteiten en de politie, kan men zich zelfs de vraag stellen waarom u überhaupt de politie in dit geschil hebt ingeschakeld. Ten slotte dient ook nog te worden opgemerkt dat u ook uw vrees ten opzichte van de taliban niet aannemelijk hebt kunnen maken. U verklaarde dat de taliban naar u op zoek waren omdat u van een vriend had vernomen dat veel mensen over het incident aan het praten waren en dat als de taliban dit zouden vernemen, zij u dan ook zouden straffen aangezien het in de islam niet is toegestaan om iemands baard aan te raken (CGVS, p. 18). Niet alleen is deze vrees op geen enkel concreet element gestoeld en dus louter hypothetisch, bovendien kan de vraag worden gesteld waarom de taliban u zouden willen straffen voor een incident met een commandant die gelieerd is aan de Afghaanse overheid en dus een vijand is van de taliban. Andermaal is de logica in uw verklaringen ver te zoeken. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Het door u neergelegde visitekaartje van de vastgoedmakelaar is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het bewijst enkel dat u over de contactgegevens van een vastgoedmakelaar beschikt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-i-Sharif, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace

Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i-Sharif 'stabiel' is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en/of te vernietigen. Hij stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en met artikel 1 van het Vluchtelingenprotocol.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn asielrelaas niet onder de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker stelt dat hij tot een 'sociale groep' behoort omdat hij opkwam tegen een machtige commandant en omdat hij de baard van een moslimgelovige heeft aangeraakt.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel trekt. Hij stelt dat zijn moeder alsnog de verkoopakte en de klachtbrief aan het gerecht heeft gevonden en deze per post heeft verstuurd. Hij legt deze stukken neer op de terechtzitting. Hij stelt ook dat hij zich de details van zijn ontsnapping niet kan herinneren omdat alles heel snel moest gebeuren. Verder stelt hij dat inmiddels ook zijn broer ernstig in de problemen is geraakt en reeds een tweetal maanden is vermist. Verzoeker legt op de terechtzitting de originele stukken neer die hij bij zijn verzoekschrift in kopie had gevoegd.

Tot slot stelt verzoeker dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif wel degelijk een risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict. Hij legt informatie voor over de toenemende invloed van de taliban in het noorden en over een aanslag op 6 december in Mazar-i-Sharif waarbij burgerdoden vielen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat het hoogst onlogisch is dat verzoeker, die per ongeluk de baard van commandant Pakhta aanraakte, door de getrouwen van de commandant, de politie én de taliban wordt gezocht en in levensgevaar verkeert, terwijl zijn broer, die de commandant in het gezicht sloeg, sindsdien geen enkel probleem heeft gekend met commandant Pakhta en volgens verzoeker ook geen gevaar zou lopen. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat zijn broer inmiddels ook ernstig in de problemen is geraakt en reeds een tweetal maanden is vermist. Verzoeker toont echter niet aan dat de commandant hiervoor verantwoordelijk is. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat de commandant tien maanden zou hebben gewacht om wraak te nemen op verzoekers broer, temeer daar zijn broer al die tijd gewoon in Mazar-i-Sharif woonde.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt waarom hij de eer van commandant Pakhta in die mate zou hebben geschonden dat zijn leven hierdoor in gevaar zou zijn. Verzoeker had immers duidelijk niet de bedoeling om de eer van de commandant te schenden en zijn handelen kan ook niet op die wijze worden opgevat. Verzoeker probeerde immers louter tussenbeide te komen om het gevecht tussen zijn broer en de commandant te stoppen. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen afdoende verklaring voor deze vaststelling.

De Raad sluit zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn vlucht uit het huis van commandant Pakhta, dat het onwaarschijnlijk is dat omstanders zich spontaan naar het huis van een commandant zouden begeven wanneer er in dat huis met een machinegeweer wordt geschoten en dat het weinig aannemelijk is dat de politie eerst samen met verzoeker naar het huis van commandant Pakhta zou gaan om deze persoon aan te houden, om zich vervolgens pas in zijn huis rekenschap te geven van de connecties en de macht van deze persoon en verzoeker de raad te geven de commandant met rust te laten. Verzoeker geeft ook voor deze vaststellingen geen afdoende verklaring.

De documenten die verzoeker op de terechtzitting heeft neergelegd, kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Het belangrijkste document met name de verkoopakte (stuk 2 van de vertaling), heeft als opschrift "Panjshir Property" en bevat bijgevolg een opmerkelijke taalfout, aangezien het Engelse woord voor 'eigendom' 'property' is. Bovendien is de naam van het immobiliënkantoor bovenaan het document niet in overeenstemming met de stempel onderaan het document dat als immobiliënkantoor "Brodaran Jamie property dealer" vermeldt. Dit ondermijnt de echtheid van dit document en ontnemt het iedere bewijswaarde. De overige documenten betreffen (i) een brief van verzoeker gericht aan de topografie van de directie van Balkh (stuk 1), (ii) een klacht van verzoekers vader neergelegd op het politiebureau naar aanleiding van de ontvoering van zijn zoon (stuk 3), (iii) een vermelding van de dienst topografie als zouden de terreinen eigendom zijn van de staat (stuk 4) en (iv) een klacht van verzoeker bij de politie teneinde de door hem betaalde koopsom te kunnen recupereren (stuk 5). Aangezien geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de verkoopakte kan evenmin bewijswaarde worden gehecht aan de overige documenten die er een afgeleide van zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat documenten slechts een ondersteunende rol hebben en de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet kunnen herstellen. Tenslotte is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid is; dat valse en vervalste documenten overal in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan tegen relatief lage prijzen te koop zijn en na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn.

Aangezien aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, is de vraag of verzoeker tot een 'sociale groep' behoort omdat hij opkwam tegen een machtige commandant en omdat hij de baard van een moslimgelovige heeft aangeraakt hier verder niet dienstig. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep aan te tonen wat verzoeker *in casu* niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

Tot slot is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat er op dit ogenblik in het district Mazar-i-Sharif voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat er in Mazar-i-Sharif een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het Cedoca-rapport maakt enkel melding van toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-i-Sharif naar Sherberghan maar vermeldt niet dat er in Mazar-i-Sharif aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. De stukken (5 en 6) die verzoeker heeft

neergelegd over de oprukkende invloed van de Taliban en betreffende de aanlag in op 6 december 2011 in Mazar-e Sharif, tonen dit evenmin aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER